

ἀπόχι τό, Κάρπ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. — Λεξ. Κορ. Λεγρ. Μπριγκ. ἀπόχ-χι Χίος ἀπόδιν Μεγίστ. 'πόδιν Πόντ. 'πόδ' Πόντ. (᾽Οφ.) 'ποχί Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀπόχιν Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀπόχιν. Πβ. Σχολ. εἰς ᾽Οπ. Ἄλ. 1, 3 «ὑποχαί τὰ κοινῶς καλούμενα ἀπόχια». Ὁ τύπ. ἀπόχι καὶ παρὰ Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 313 (ἐκδ. G Wagner σ. 75) «καὶ πιάνει σε ᾽ς τὰ δίχτυα της σὰν ψάριν μὲ τ' ἀπόχι».

1) Μικρὰ ἀπόχη 1, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Συνών. ἀποχάκι. 2) Ἀπόχη 1, ὁ ἰδ., Κάρπ. Κρήτ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (᾽Οφ.) κ. ἄ.

β) Ἀπόχη 1 β, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ.

γ) Ἀπόχη 1 δ, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

ἀποχιάζω Πελοπν. (Λακων.) 'ποχιάζω Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχι.

1) Πιάνω ὀρτύκια μὲ τὴν ἀπόχην ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀποχεύω. Πβ. ἀποχίζω. 2) Μεταφ. συλλαμβάνω τινὰ διὰ παγίδος Πελοπν. (Λακων.): Τὸν ἀποχιάσανε τὸν δεῖνα σὰν τ' ὀρτύκι ᾽ς τὸ λουρό.

ἀποχίαις ὁ, ἁμάρτ. 'ποχίαις Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχι καὶ τῆς καταλ. -χίαις.

Ὁ διὰ τῆς ἀπόχης συλλαμβάνων ὀρτυγας. Συνών. ἀποχᾶς.

ἀπόχιασμα τό, Πελοπν. (Λακων.) 'πόχιασμα Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιάζω.

Ἡ διὰ τῆς ἀπόχης σύλληψις ὀρτύγων. Συνών. ἀπόχεμα.

ἀποχίδι τό, Σύμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀπόχι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μικρὰ ἀπόχη. Συνών. ἀποχάκι, ἀπόχι 1.

ἀποχίζω Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόχι.

Συλλαμβάνω διὰ τῆς ἀπόχης. Πβ. ἀποχεύω, ἀποχιάζω.

***ἀποχιονατίζω**, ἀποδονατίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἁμαρτ. ρ. χιονατίζω ἢ τοῦ ἐπιθ. χιονᾶτος.

Καθαρίζω ἀπὸ τὸ χιόνι ὁδοὺς, στέγας καὶ καθόλου μέρη χιονοσκεπῇ ἔνθ' ἄν.: 'Αποδονάτιζον τὸ στεγάδιν (τὴν στέγην) Κερασ. ἐπεδονάτσα τὸ στέβος (τὴν στέγην) Τραπ. ἀποδονάτσα τὸ ρδανίν (τὸ δῶμα) Χαλδ. Συνών. ἀποχιονίζω 1, ἀποχιονώνω.

***ἀποχιονάτισμα** τό, ἀποδονάτισμαν Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀποχιονατίζω.

Ἡ ἀφηρεμένη ἔννοια τοῦ *ἀποχιονατίζω. Συνών. *ἀποχιόνωμα.

ἀποχιονιά ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουχιονιά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. χιονιά.

Τόπος ἔνθα ἔχει ἤδη διαλυθῇ ἡ χιών: 'Εστῆσε ᾽ς τὴν ἀποχιονιά παῖδες Λεξ. Δημητρ. Ἡ ἀπουχιονιά ἀγνίζ' Αἰτωλ. 'Σ τοῖς ἀπουχιονιῇς πέφτ'ν οἱ κυργιαρῆνις κὶ μπουρεῖ τὰ πιαστοῦν ᾽ς τ' ἀγκίστρια (κυργιαρῆνα = τσίχλα) αὐτόθ. Θὰ τὰ πααίνουμι τὰ γίδμα ᾽ς τ'ς ἀπουχιονιῇς, ἰκεῖ θὰ βρίσκ'νι ἀγκάθια, τούφα τοῦτ' θὰ χουρταίν'νι αὐτόθ.

ἀποχιονίδι τό, ἁμάρτ. 'ποδοινίδιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιονίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Συνήθως πληθ., αἱ τελευταῖαι νιφάδες τῆς χιόνος αἱ πίπτουσαι ἐν ὕδαρεϊ καταστάσει ἢ βροχῇ ψυχρὰ καὶ χιονώδης Κύπρ. Συνών. χιονόβροχο, χιονόνερο.

2) Χιών Κύπρ.: 'Εστοίβασεν 'ποδοινίδιν ᾽ς τὸ δεῖνα μέρος.

ἀποχιονίζω ἁμάρτ. ἀποδονίζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Χαλδ. κ. ἄ.) Ἀπρὸς. ἀποχιονίζει σύννηθ. ἀποδονίζει Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χιονίζω.

1) *Ἀποχιονατίζω, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ. Οἶν. ᾽Οφ. Χαλδ. κ. ἄ.): 'Επεδόντσα τὸ ρδανίν (τὸ δῶμα) Χαλδ. Θ' ἀποδο-νίζωμε τὸ δρόμον Οἶν. Ἀποδόνιξα τ' ὁσπίτ' ᾽Οφ. 2) Ἀπρὸς. ρίπτει βροχὴν ψυχρὰν καὶ χιονώδη Κύπρ. 3) Ἀπρὸς. παύει νὰ χιονίζῃ σύννηθ.: Ἄλλες χρονιῆς τέτοια ἐποχὴ ἔχει ἀποχιονίσει. Ἄσε ν' ἀποχιονίση κ' ὕστερα βγαίνεις ἔξω.

***ἀποχιόνωμα** τό, ἀποδόνωμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχιονώνω.

Ὁ καθαρισμὸς τῆς στέγης, ὁδοῦ κττ. ἀπὸ τῆς χιόνος Συνών. *ἀποχιονάτισμα.

ἀποχιονώνω ἁμάρτ. ἀποδονώνω Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ μεταγν. χιονοῦμαι.

*Ἀποχιονατίζω, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀποδόντσον τὸ στέβος Τραπ.

***ἀποχιόνωτος** ἐπίθ. ἀποδόνωτος Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποχιονώτος < ἀποχιονώνω. Περί τῆς στερητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἐκ τῆς χιόνος, ἐπὶ στέγης, ὁδοῦ κττ.

ἀποχλαινῶ Πελοπν. (Μάν.) ἀπουχλαιίνου Μακεδ. ἀποχλαίνω Κεφαλλ. 'ποχλαινῶ Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χλαινῶ. Ὁ τύπ. ἀπο-χλαινῶ κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ διὰ τὴν ἐπομένην συνίζ. τοῦ συμπλέγματος ιαι, καθ' ἃ καὶ πξά ἐκ τοῦ πξά, πξὸ ἐκ τοῦ πξὸ κττ. Πβ. καὶ ἡλεις -ἡγεις, παλαιός -παλαιός κττ.

1) Μετβ. ἀφίνω ἢ κάμνω τι ν' ἀποβάλλῃ τὴν θερμότητά του Μακεδ. Πελοπν. (Μάν.): Ν' ἀπουχλιάς τὸν νιρὸ Μακεδ. 2) Ἀμτβ. καὶ παθ. ἀποβάλλω τὴν μεγάλην θερμότητά μου, γίνομαι χλιαρὸς Κεφαλλ. Μακεδ. Πελοπν. (Μάν.) Ρόδ.: Μωρή, φύσα το λίγο ν' ἀποχλιάνη, γιατί θὰ καῖς Μάν. Ἄσε ν' ἀποχλιάνη λίγο τὸ φαεῖ κ' ἔπειτα τὸ τρώς Κεφαλλ. Ἐπόχλιανεν ὁ φοῦρνος Ρόδ. Ν' ἀπουχλιάθῃ τὸν νιρὸ Μακεδ. Συνών. ἀπολοχάζω 1, ἀπολοχάινω, ἀπομαίνω 4, ξελοχάινω. β) Γίνομαι ὅλως χλιαρὸς, χάνω σχεδὸν ὅλην τὴν θερμότητά μου Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.: Ἀπόχλιανε τὸ χαμομήλι καὶ δὲν πίνεται Μάν. Ἀπόχλιανε ἡ σούππα καὶ γίνηκε μία συχασία αὐτόθ.

ἀπόχλιος ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ἐπιθ. χλός.

Χλιαρὸς: Τὸ χειμῶνα γίνεται καλλιά μπουγάδα, γιατί βάνουμε ἀπόχλιο νερό. Συνών. αὐτόχλιος, σύχλιος, χλός.

ἀποχλομιάζω Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀποχλωμιάινω) Μετοχ. ἀπουχλομιασμένους Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. χλομιάζω. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ἢ μετοχ. ἀποχλομιασμένος ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 414 (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 1, 237) «τὸ τέκνον τὸ καημένον . . . εἶν' ἀποχλομιασμένον».

